

Εισήγηση της εκδήλωσης αλληλεγγύης στον αναρχικό Μάριο Σεϊσίδη: το χρονικό μιας ληστείας

Η πρωτόδικη εξοντωτική ποινή των 36 χρόνων στο σύντροφο Μάριο Σεϊσίδη, επιβλήθηκε από μια σύνθεση δικαστών που κατέβαλαν κάθε προσπάθεια να αποσιωπήσουν τον πολιτικό χαρακτήρα της δίωξης, που μιλούσαν για την υπόθεση στο επίπεδο των αστυνομικών ρεπόρτερ και της προσβολής της νοημοσύνης, που αδιαφορούσαν για τα πραγματικά δεδομένα και τα συμπεράσματα της ακροαματικής διαδικασίας, και που στο τέλος ανακοίνωσαν την προειλημμένη απόφαση με έκδηλη εμπάθεια και χωρίς να κρύβουν ότι διατελούσαν σε εντεταλμένη υπηρεσία. Σίγουρα δεν είναι η μοναδική προκλητική εκδήλωση της καταστολής. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε από το τελευταίο διάστημα την πρωτόδικη καταδίκη και την παράταση της φυλάκισης της Ηριάννας Β.Α. και του Περικλή Μ., την κυνική κωλυσιεργία απέναντι στην απεργία πείνας και δίψας του Κωνσταντίνου Γιαγτζόγλου για τη μεταφορά του στις φυλακές Κορυδαλλού, τις εξοντωτικές καταδίκες αναρχικών αγωνιστών στη βάση του νεοεισαγόμενου θεωρήματος περί "ατομικής τρομοκρατίας", το εισαγγελικό αίτημα ανάρρησης της αθωωτικής απόφασης του εφετείου για την υπόθεση του Τάσου Θεοφίλου. Πέρα από την αυθαιρεσία ή μη των εκάστοτε φορέων της δικαστικής εξουσίας ή τις εσωτερικές τριβές μέσα στους θεσμούς που ενίοτε παίζουν ρόλο στην εξέλιξη μιας δίωξης, αυτό που χρειάζεται να αναδειχτεί είναι ο χαρακτήρας της "αντιτρομοκρατικής" πολιτικής και η σημασία της για το κράτος.

Η "αντιτρομοκρατική" πολιτική προωθείται με συνέχεια και συνέπεια από το ελληνικό κράτος τις δύο τελευταίες δεκαετίες. Ανατρέχοντας στα αρχικά της βήματα, το 2001 έχουμε την ψήφιση του πρώτου τρομονόμου, το 2002 τις επιχειρήσεις για την εξάρθρωση και την απονομηματοδότηση της ιστορίας των ένοπλων οργανώσεων της 17N και του ΕΛΑ, το 2004 την ψήφιση του δεύτερου τρομονόμου με φόντο τη ρητορεία για την ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων. Το Γενάρη του 2006 με την απαλλοτρίωση της Εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος, τον τραυματισμό και τη σύλληψη του Γιάννη Δημητράκη, έχουμε το άνοιγμα της υπόθεσης που θα γινόταν ο επόμενος σημαντικός σταθμός ως προς την εμπέδωση της "αντιτρομοκρατικής" πολιτικής. Παρότι είχαν υπάρξει κάποιες ατελέσφορες ή ανεπιτυχείς απόπειρες εφαρμογής αυτής της πολιτικής σε προηγούμενες διώξεις συντρόφων, αυτή ήταν η πρώτη φορά που θα εφαρμοζόταν τόσο ολοκληρωμένα εναντίον αναρχικών. Την υπόθεση ανέλαβε η "αντιτρομοκρατική" υπηρεσία, προωθήθηκε το αστυνομικό-μηντιακό κατασκευάσμα των "ληστών με τα μαύρα", ασκήθηκε δίωξη με τις επιβαρυντικές διατάξεις του άρθρου 187, έγινε προσπάθεια ανάκρισης του Γιάννη Δημητράκη στην εντατική του νοσοκομείου, έγιναν απαγωγές και ανακρίσεις ανθρώπων από το συντροφικό και κοινωνικό του περιβάλλον, στοχοποιήθηκαν οι κοντινοί του σύντροφοι Σίμος Σεϊσίδης, Γρηγόρης Τσιρώνης και Μάριος Σεϊσίδης, δημοσιεύθηκαν οι φωτογραφίες τους και αργότερα το 2009 έγινε και η επικήρυξή τους με εξακόσιες χιλιάδες ευρώ, ενώ μέχρι και τώρα επιστρατεύονται εκθέσεις dna μήπως και στηρίξουν την καταρρακωμένη δικογραφία. Από το Σεπτέμβρη του 2009, από την "υπόθεση Χαλανδρίου" και έπειτα, έχουμε την κλιμάκωση της "αντιτρομοκρατικής" πολιτικής απέναντι στους αναρχικούς, με στόχο

κυρίως τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, τον Επαναστατικό Αγώνα και κάθε επιλογή ένοπλης δράσης, με συνέπεια βαρύτερες καταδίκες και πολύχρονες φυλακίσεις σε αγωνιστές των ένοπλων οργανώσεων και άλλους αναρχικούς αγωνιστές.

Πρόκειται για μια συγκεκριμένη στρατηγική καταστολής, για ένα ειδικό αστυνομικό-ποινικό πλαίσιο για τον έλεγχο και την εξουδετέρωση των ριζοσπαστικών πολιτικών υποκειμένων. Ένα πλαίσιο που ορίζεται από τις επιβαρυντικές διατάξεις των τρομονόμων, από την "αντιτρομοκρατική" υπηρεσία και τις ανεξέλεγκτες παρακολουθήσεις και ανακριτικές μεθόδους, τις επίλεκτες συνθέσεις δικαστηρίων με οσμή έκτακτων στρατοδικείων, τις συνθήκες απομόνωσης στις φυλακές, τη μεθοδική αστυνομική παραπληροφόρηση, τη μηντιακή προπαγάνδα. Εδώ μικρή σημασία έχουν τα στερεότυπα της αστικής δικαιοσύνης, τα τεκμήρια αθωότητας, η αναγκαιότητα αποδεικτικών στοιχείων, τα δικαιώματα των κατηγορουμένων. Εδώ σκοπός είναι η συνεχής και συστηματική επιτήρηση και αδρανοποίηση ολόκληρων πολιτικών χώρων και κινημάτων και ο εξοστρακισμός των ανατρεπτικών προταγμάτων από το κοινωνικό σώμα. Κάποιος είναι ύποπτος μόνο και μόνο επειδή κινείται ή απλώς σχετίζεται με τους στοχοποιημένους χώρους και καθίσταται ένοχος αρκεί να το απαιτούν τα σενάρια και οι ορέξεις των υψηλόβαθμων στελεχών του κατασταλτικού ιερατείου. Εδώ σημασία έχει η σημειολογία της κρατικής ισχύος με τον διωκόμενο περικυκλωμένο από τους πάνοπλους κουκουλοφόρους των ειδικών μονάδων.

Όμως η στρατηγική της "αντιτρομοκρατίας" δεν παίρνει ανοιχτά το χαρακτήρα μιας δικτατορικής εκτροπής. Οργανώνεται έτσι ώστε να ισορροπεί εντός της δημοκρατικής κανονικότητας και κατά το δυνατό να μην διακυβεύει τις ψευδαισθήσεις της και την απόσπαση ευρύτερων συναινέσεων στις κρατικές επιλογές και χειρισμούς. Σε κάθε "αντιτρομοκρατική" επιχείρηση οι ασφαλήτικες "διαρροές" και οι αστυνομικοί ρεπόρτερ πιάνουν δουλειά. Η κατασκευασμένη εικόνα έρχεται να αποκόψει τους διωκόμενους αγωνιστές από αυτό που πραγματικά είναι, από τις πραγματικές εμπειρίες και επιλογές τους μέσα στον αγώνα. Τα ονόματά τους πρέπει να ταυτιστούν στο κοινωνικό φαντασιακό με σκοτεινούς, επικίνδυνους ή γραφικούς τύπους, που ενεργούν με αόριστα, ύποπτα ή ιδιοτελή κίνητρα. Οι δημοσιοποιημένες φωτογραφίες τους πρέπει να παραπέμπουν σε "δημόσιο κίνδυνο" ή έστω σε φιγούρες ανάξιες ενδιαφέροντος και υπεράσπισης. Η ποινική τους εξόντωση πρέπει να συμβαδίζει με την αποπολιτικοποίηση, την ηθική απαξίωση και την κοινωνική απομόνωσή τους. Πρόκειται για οργανωμένο ιδεολογικό πόλεμο και όταν μένει αναπάντητος είναι ικανός να σπέρνει τη λήθη και τη σύγχυση και να επιβάλλει διλήμματα ακόμα και μέσα στο κίνημα.

***

Στην αυγή της νέας χιλιετίας η επιτακτική επιβολή των "αντιτρομοκρατικών" πολιτικών -σε εγχώριο αλλά και σε παγκόσμιο ή διεθνές επίπεδο- ίσως να μην γινόταν ξεκάθαρα κατανοητή. Τα πιστωτικά όρια μπορούσαν ακόμα να συντηρούν στο προσκήνιο μια επίπλαστη κοινωνική ειρήνη και να θολώνουν τη σημασία του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού. Ωστόσο η επέλαση της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης ήταν εδώ και καιρό η αδιαπραγμάτευτη επιλογή του κεφαλαίου για τη διασφάλιση της

κερδοφορίας του. Η υποτίμηση και οι νέοι όροι πειθάρχησης της εργατικής δύναμης, η σταδιακή αποδιάρθρωση των προηγούμενων μηχανισμών ενσωμάτωσης και συναίνεσης του λεγόμενου κράτους πρόνοιας, το άνοιγμα των ανισοτήτων και η αύξηση των φτωχοποιημένων και περιθωριοποιημένων στρωμάτων, απαιτούσαν όλο και περισσότερο τη θωράκιση του κράτους και έφερναν τον εξοπλισμό της καταστολής και τη ρητορεία περί ασφάλειας σε πρώτο πλάνο. Η εκκωφαντική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 δεν υποδήλωνε παρά τις ρήξεις που είχαν επέλθει στον κοινωνικό ιστό και δεν προμήνυε παρά τις θύελλες που επαπειλούνταν.

Ως μια διαδικασία αντιεξέγερσης -όπως συνήθως ονομάστηκε- ή προληπτικής αντεπανάστασης, το κράτος επιτάχυνε ακόμα περισσότερο τον βηματισμό του όσον αφορά τον εξοπλισμό της καταστολής, τη ρητορεία υπεράσπισης του νόμου και της τάξης καθώς και τη διέγερση των πιο δεξιών και συντηρητικών ανακλαστικών μέσα στο κοινωνικό σώμα. Και το έκανε κοιτώντας όχι μόνο προς το χθες αλλά κυρίως προς το αύριο, μπαίνοντας σε μια εποχή που θα την όριζε το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης και η έλευση των μνημονιακών πολιτικών, η ραγδαία και ολοκληρωτική ταξική επίθεση του κεφαλαίου, η γενικευμένη απαξίωση των όρων διαβίωσης των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, η εξάπλωση των φαινομένων ένδειας και εξαθλίωσης, η μεγάλη κοινωνική ανασφάλεια και η αναζήτηση νέων ιδεολογικών αναφορών και ταυτοτήτων, η εισβολή του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού στο προσκήνιο και οι μεγάλες ταραχές. Μια εποχή αστάθειας και ρευστότητας που εμπεριέχει ακόμα και την αδίστακτη κατρακύλα του συστήματος στην κτηνωδία του φασισμού και του πολέμου.

Έτσι στην πάροδο αυτών των χρόνων είδαμε την κλυδωνιζόμενη καπιταλιστική κοινωνικότητα να στηρίζεται όλο και πιο πολύ στη επίδειξη της κρατικής πυγμής και ισχύος. Να στηρίζεται στη στρατιωτικοποίηση και την επιθετική διάταξη της αστυνομίας, τις "αντιτρομοκρατικές" επιχειρήσεις, τις μαζικές προληπτικές προσαγωγές, τον κουκουλονόμο, τις εισβολές σε αναρχικά στέκια και καταλήψεις, τα κατά καιρούς σχέδια περιστολής των διαδηλώσεων, τις εισαγγελικές παρεμβάσεις κατά σχολικών καταλήψεων ή αγροτικών κινητοποιήσεων, τις επιστρατεύσεις απεργών, την αντεργατική ή την αντιμεταναστευτική πολιτική και τα κέντρα κράτησης, τα σχέδια για φυλακές υψίστης ασφαλείας, τον ηλεκτρονικό έλεγχο των τηλεπικοινωνιών και των προσωπικών δεδομένων, την εισαγωγή τεχνικών ανάλυσης γενετικού υλικού και βιομετρικών δεδομένων. Και αν συγκυριακά η τελευταία αριστεροδεξιά κυβέρνηση εξυπηρετείται να πλασάρει ένα επιφανειακά πιο ήπιο προφίλ, έχοντας καταφέρει να πουλήσει ψεύτικες ελπίδες, να αναστείλει τη μαζική αντίσταση στο δρόμο και τελικά να συμβιβάσει το κοινωνικό φαντασιακό με τα μνημόνια και την ταξική επίθεση του κεφαλαίου, αυτό δεν αμφισβητεί τον κατασταλτικό υπερεξοπλισμό και τις αυξημένες δυνατότητες άσκησης της κρατικής βίας, που συνεχίζουν κανονικά και με επιμέλεια να συντηρούνται και να περιφρουρούν την καπιταλιστική κανονικότητα.

Η "αντιτρομοκρατική" πολιτική βρίσκεται στον πυρήνα της κρατικής θωράκισης. Και σίγουρα δεν στοχεύει μόνο τους αναρχικούς. Έστω και συγκυριακά μπορεί να επιστρατευτεί ενάντια σε κάθε αγώνα ή συλλογικό υποκείμενο που ριζοσπαστικοποι-

είται ενάντια στις επιταγές του κεφαλαίου. Όπως έγινε και με τον αγώνα των κατοίκων στις Σκουριές που αντιστέκονται στη λειτουργία των μεταλλείων χρυσού. Είναι όμως μια πραγματικότητα ότι οι αναρχικοί βρίσκονται μονίμως και κατά προτεραιότητα στο στόχαστρό της, γιατί αρνούνται τον καπιταλισμό και κάθε μορφή εξουσίας και προτάσσουν το όραμα μιας κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, γιατί αμφισβητούν το μονοπώλιο της κρατικής βίας και αναλαμβάνουν στο βαθμό που τους αναλογεί και συχνά με μεγάλο κόστος δράση ενάντια στη βαρβαρότητα, γιατί αντιπροσωπεύουν τη ζωντανή συλλογική μνήμη, τη συνέχεια και την εξέλιξη στο σήμερα των πιο ριζοσπαστικών και μαχητικών παραδόσεων. Και γιατί σήμερα περισσότερο από ποτέ, στις παρούσες συνθήκες αστάθειας και ρευστότητας, θα μπορούσε να αποδειχτεί πραγματικά επικίνδυνη η αλληλεπίδρασή τους με τις ασφυκτιούσες κοινωνικές ανάγκες και αγωνίες.

***

Αναμφίβολα στα 12 χρόνια που μεσολάβησαν από την απαλλοτρίωση της Εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος, η υπόθεση αυτή είχε πολύ βαριές συνέπειες για τους συντρόφους που κυνηγήθηκαν από την καταστολή. Ωστόσο ήταν μια υπόθεση που προκάλεσε έντονες διεργασίες μέσα στο κίνημα. Ενθάρρυνε τη συζήτηση γύρω από τη μισθωτή σκλαβιά και τις δυνατότητες ή τα όρια του προτάγματος της άρνησης εργασίας, γύρω από την πρακτική της απαλλοτρίωσης ως μια μορφή επίθεσης στα καπιταλιστικά σύμβολα και δομές, γύρω από τη φυγοδικία ως στάση αντίστασης ενός αγωνιστή για να προασπίσει τη ζωή και την ελευθερία του. Αποτέλεσε έναυσμα για τη στοχοποίηση των κατασταλτικών σχεδιασμών και των καπιταλιστικών δομών μέσω της έκφρασης πολιτικού λόγου και της εκδήλωσης πολύμορφων δράσεων. Ενεργοποίησε τα αντανακλαστικά της στήριξης των συντρόφων που κυνηγήθηκαν και δυνάμωσε τις σχέσεις αλληλεγγύης πλατιά μέσα στο κίνημα και παρά τις όποιες ιδεολογικοπολιτικές αποστάσεις που μπορεί να υπήρχαν. Στεκόμαστε δίπλα στο σύντροφο Μάριο Σεϊσίδη σε αυτή την τελευταία φάση αυτής της πολύχρονης υπόθεσης. Στεκόμαστε δίπλα του στη δύσκολη μάχη που έχει να δώσει στο εφετείο, υπερασπιζόμενοι τον ίδιο και την παρακαταθήκη αντίστασης και αλληλεγγύης που έχει αφήσει αυτή η υπόθεση μέσα στην ιστορία του κινήματος.

Συνέλευση αλληλεγγύης στον Μάριο Σεϊσίδη

18.5.2018

η δίκη του συντρόφου στο εφετείο έχει οριστεί για την Τετάρτη 6 Ιούνη